■ En række af Muddy Waters' guitarer er udstillet på Delta Blues Museum, hvor hans fødehjem også er udstillet.

■ Robert Johnson lavede en pagt med djævlen for at blive en guddommelig guitarist. Den legendariske musiker blev kun 27 år gammel.

Satchmos ånd lever stadig

■ Louisianas hovedstad, New Orleans, er jazzens, Louis Armstrongs og Dr. Johns fødeby. Samt hjemsted for det uforlignelige Preservation Hall Jazz Band, der siden 1963 har været et tilløbsstykke for jazzfans fra hele verden

■ På vejen mellem Memphis og New Orleans ligger Clarksdale, der til trods for sin beskedne størrelse kan bryste sig af at have opfostret blues-ikoner som John Lee Hooker, Muddy Waters og Ike Turner

Indimellem er omveje de bedste veje i livet. Den filosofi gør sig i hvert fald gældende for mit besøg i Mississippi-flækken Clarksdale, der størrelsen taget i betragtning har haft en enorm indflydelse på den amerikanske musikhistorie.

Jeg kører ind til midtbyen via the "*The Blues Highway*", som krydser Highway 49 dér, hvor Robert Johnson efter sigende gav sin sjæl til djævelen selv for at blive en guddommelig guitarist. Jeg passerer de to enorme, blå guitarer, som udgør et mindesmærke uden at stoppe op. Lettere respektløst med tanke på, at Robert Johnson til trods for blot 27 levede år og cirka lige så mange udgivne sange er stamfader til moderne blues og rock.

Men maven knurrer som en kat i løbetid, da jeg er kørt til Clarksdale fra Memphis uden morgenmad i tanken. Så først fysisk føde inden den åndelige.

Jeg finder let en ledig p-plads i det menneskетomme centrum. Her er flere lukkede butikker end åbne. De butikker, der ikke er bukket under endnu, har et sørgeligt udvalg af varer. Tøjbutikkerne ligner genbrugsbutikker, og kunst- og souvenirbutikkerne ligner udstillingslokaler for et aftenskolehold. Den lukkede biograf på Yazoo Avenue er det endegyldige bevis på en by i afvikling, tænker jeg, inden jeg spotter en åben café opkaldt efter gadens navn.

Her er proppet med unge mennesker både bag og foran baren. Det føles som en hvilken som helst café i enhver anden by, hvilket står i skærende kontrast til de øde gader.

En imødekommende ung kvinde spørger, hvad der dog har bragt mig helt fra Danmark til en by med 17.000 indbyggere.

Jeg kunne have svaret, at mit besøg skyldes den legendariske bluesbar "Reds".

At jeg ville opleve John Lee Hookers, Sam Cookes og Ike Turners fødeby. Eller gå på samme fortove som Robert Johnson, Muddy Waters og Howlin' Wolf. Men jeg koger det ned til, at det ligger på vejen mellem Memphis og New Orleans, og at jeg har hørt godt om byens Delta Blues Museum.

Efter en omgang æg, bacon og bønner går jeg ned mod museet, som er indrettet i en gammel lagerbygning ved jernbanen. På vejen støder jeg på flere gavlmalerier af de ikoniske musikere, der var med til at forme deltabluesen. Inde på selve museet er der særudstillinger om Muddy Waters, John Lee Hooker og B.B. King. Bluesmusikkens allertungeste drenge. Det virker helt vanvittigt, at en by på størrelse med Nyborg har fostret legender på stribe.

Den første bluessang

John Lee Hookers guitarer er ikke lige så kendte som Kings "Lucille", men det giver alligevel et sus i maven at se hans guitarer udstillet og spekulere på, hvilken af dem, der fik æren af at spille akkorderne til "Boom Boom Boom" eller "Hobo Blues" for første gang.

Muddy Waters' fødehjem - eller nærmere fødeskur - er udstillet noget nær, som det stod, da det blev flyttet hertil fra Stovall Plantation tæt på Clarksdale.

McKinley Morganfield, som han er født, skrev den første bluessang, jeg kan huske at have hørt. "Mannish Boy" var soundtracket til en Levis-reklame, der kørte i 1988, hvor jeg var 11 år. Sangen er stadig ubehøvlet rå og beskidt med sit simple guitarriff og messende mundharpe-rundgang.

Muddy Waters' rolle i blues- og rockhistorien er monstrøs. Tag eksempelvis bandet The Rolling Stones og verdens mest kendte musikmagasin Rolling Stone Magazine, der tog deres navn efter hans sang "Rollin' Stone".

Der er meget at kippe med flaget for i Clarksdale, og mange prominente musikere har fejret byen. Mine helte fra Led Zeppelin, Jimmy Page og Robert Plant, kaldte deres album fra 1998 "Walking Into Clarksdale" for at hylde deltabluesens fødeby. Efter blot tre timer i byen er mit hoved ved at eksplodere af indtryk.

Så jeg takker, da den unge pige receptionen anbefaler den nærliggende "Ground Zero Blues Club" til at få en kold øl og fordøje indtrykkene. Der sidder en enkelt mand i baren i klubben, som fik sit navn før 11. september 2001 og i øvrigt er delvist ejet af skuespilleren Morgan Freeman. Davy hedder manden, der på ægte sydstatsmanér giver næve og introducerer sig selv.

Han har "kun" boet i byen i 50 år, men kalder sig stadig tilflytter. Jeg har ikke travlt og spørger ham om, hvordan byen så ud, da han flyttede hertil. Hans øjne lyser op under skyggen på kasketten. Jeg sætter mig godt til rette i barstolen og tager med på en tidsrejse.

Da byen levede

Da Davy kom til Clarksdale i midten af 1960'erne, var det en pulserende handelsby, hvor de store, amerikanske benzinslugere holdt tæt på byens handelsgader. Lige som i mange danske byer gik det tilbage i 1980'erne og 1990'erne. Butikker lukkede på stribe. De unge kom ikke længere tilbage, når de havde studeret i de større byer.

- Du skulle have set byen, da jeg kom hertil. Det vrimlede med mennesker, og alle bygninger var velholdte. De fleste huse ser sørgelige ud i dag, og det eneste tidspunkt, der er mange mennesker på gaden, er til Sunflower River Blues Festival i april. Det er årets højdepunkt for byen. Man kan nærmest ikke bevæge sig herinde, så mange gæster er der, siger Davy begejstret.

Han opfordrer mig til at komme igen til april. Og lover, at han nok skal holde en plads i baren.

Jeg finder tilbage til bilen og søger efter sange med musikere fra byen. Jeg ender med en ballade af Sam Cooke, der blev født få blokke herfra på 7th Street. Han kaldes for kongen af soul og soulmusikkens opfinder, hvilket igen understreger Clarksvilles uvirkelige betydning for musikhistorien. Jeg nynner begejstret med på "(What a) Wonderful World", da jeg passerer byskiltet og sætter kursen mod syd.

USA's ældste bar

Jeg triller ind i New Orleans sent om aftenen. Selv om jeg ser dobbelt, fordi jeg har kørt seks timer i streg, beslutter jeg mig for at gå en tur på Bourbon Street, som ligger få blokke fra mit hotel.

Det er onsdag aften, men gaden syder af liv og stangberusede polterabend-deltagere af begge køn.

New Orleans er kendt for at være en syndens hule, og der er lækkerier for både mænd og kvinder på Bourbon Street. En flok sorte veninder skriger, så jeg er ved at pisse i bukserne, da de får lov at kigge ned i underbukserne på en sort, mandlig stripper med en imponerende muskuløs krop. At han gemmer noget særligt i underbukserne understreges af hans kollegas overraskede blik. Jeg betragter de tre jublende kvinder. Deres kropsbygning kræver også et søm af en vis længde, hvis der skal slåes andet end huller i luften.

Der strømmer musik ud fra samtlige barer og diskoteker, men det er ikke New Orleans-jazz som forventet. Det er kopibands, der spiller Bon Jovi eller moderne dansemusik.

Jeg konstaterer hurtigt, at Bourbon Street dyrker festen og ikke fordybelsen. Jeg er ikke rigtigt til nogle af delene og ender i stedet på byens ældste værtshus, Lafitte's Blacksmith Shop. Det viser sig ikke bare at være byens ældste. Men landets

■ New Orleans svømmer over med musik døgnet rundt. Det er svært ikke at danse fornøjet med, når et stort band for fuld udblæsning trasker gennem det franske kvarter.

■ Davy fortalte om Clarksdales storhedstid i 1960'erne med stor begejstring. Han har boet i byen i 50 år, men kalder sig stadig tilflytter.

■ En intimkoncert i Preservation Hall var kulminationen på opholdet i New Orleans. Så autentisk, stemningsfuldt og velspillet, at det sidder i kroppen uger efter.

■ Preservation Hall er en attraktion, der af gode grunde trækker mange turister til. Så sørg for at medbringe tålmodighed og have tisset af, inden du stiller dig i kø.

Dannelsesrejsen

Musikredaktør Simon Staun har siden barndommen drømt om at besøge musikmekkaerne Nashville, Memphis og New Orleans, hvor countryen, bluesen og jazzen blev født.
I denne reportageserie på tre afsnit kan du tage med på en musikalsk dannelsesrejse, der vækkede glemte minder til live og bød på nye mindeværdige oplevelser med Johnny Cash, Muddy Waters, Elvis, Dr. John og Louis Armstrong.
De seneste to søndage var det Nashville og Memphis, mens du denne gang kan komme med til Clarksdale/New Orleans.

10 sange fra Clarksdale og New Orleans

"Right Place Wrong Time" - Dr. John
"Big Chief" - Professor Longhair
"Ain't That a Shame" - Fats Domino
"Hand Clapping Song" - The Meters
"When The Saints Go Marchin' In" - Louis Armstrong
"Perfect Day" - Preservation Hall Jazz Band
"Boom Boom Boom" - John Lee Hooker
"(What a) Wonderfull World" - Sam Cooke
"Mannish Boy" - Muddy Waters
"Cross Road Blues" - Robert Johnson

ældste. Altså USA's ældste bar. Wauw.

Her er så dunkelt, at man knap kan se personerne ved nabobordet. Ved et klaver bagest i lokalet fortolker en kvinde popsange. Dårligt. Faktisk så ringe, at jeg er nødt til at gå ud på fortovet for at slippe for pineriet. Jeg lover mig selv at finde et sted med bedre musik dagen efter.

Min store helt Dr. John

New Orleans er heldigvis andet end tomme kulhydrater. Det er Louis Armstrongs, Fats Dominos, Dr. Johns og Professor Longhairs fødeby.

Det er her, at jazzen opstod i mødet mellem de fransktalende kreolere og de tidligere sorte slaver. Muligvis af den simple årsag, at New Orleans var det eneste sted i den nye verden, hvor slaver måtte eje og spille på trommer.

I begyndelsen af 1900-tallet smeltede voodoo-trommerne sammen med blæsere fra Europa og endte efter årtiers simren med at blive det nye sort inden for musik.

Stedet hvor slaverne mødtes om søndagen for at danse, synge og spille er omdannet til en mindepark for Louis Armstrong, der med stor sandsynlighed er jazzmusikkens største ikon for tid og evighed. Han voksede op i kvarteret "The Battlefield" (Slagmarken), der var en del af et berygtet luderkvarter.

Min største helt er dog ikke The Great Satchmo, selv om man fornemmer hans ånd overalt i byen. Det er derimod Malcolm John "Mac" Rebennack. Dr. John har smidt alle mine yndlingsgenrer som rock, blues, jazz og boogie woogie i en gryde og kreeret sin helt egen musik-gumbo.

Mine gymnasiekammerater troede, jeg var gået fra forstanden, da jeg i en periode nærmest kun lyttede til "Dr. John's Gumbo" fra 1972 og "In The Right Place" fra 1973.

Det berømte New Orleans-band The Meters er backingband, Allen Toussaint medvirker på klaver, og melodierne emmer af alle de ingredienser, der gør New Orleans til en by uden sidestykke i USA: Løssluppenhed, laissez faire-mentalitet og fransk funk ad libitum.

Overalt jeg spørger i New Orleans, svarer de lokale, at Dr. John er *personen*, der definerer byens musikalitet. Det gør det ikke mindre fedt at have interviewet den levende legende, da han var hovednavn på Odense Blues Festival i 2008.

På Grand Hotel i Odense fortalte han mig, at han aldrig ville forlade New Orleans. Han *ville* dø i sin hjemby. Det var vel at mærke blot tre år efter orkanen Katrina, som smadrede dæmningerne og oversvømmede store dele af byen. Det er ren deja vu at tænke tilbage på hans visdom.

- Den interesse I i Europa har udvist for præsidentvalget er helt fantastisk. Det viser, at I godt ved, alt er forbundet. Hvis vi har det godt, har I det godt. Verden hænger sammen, sagde han få måneder, før Obama indtog Det Hvide Hus.

Der har heldigvis ikke været begravelsesoptog for Dr. John endnu, men når den tid kommer, bliver det med garanti en historisk begivenhed, når samtlige musikere i byen forenes i "When the Saints Go Marchin' In".

Havde glemt alt om Domino

En musikalsk sværvægter, jeg næsten havde fortrængt, er Fats Domino. Ham kommer jeg i tanke om, da jeg på en voodoo-tur sludrer med en guide, der virkelig kan sin bys berømte sønner på fingrene.

mitfyn.dk

Læs interviewet med Dr. John på www.mitfyn.dk

Her kan du også se Vince Johnson fra Memphis spille den ondeste mundharpesolo eller rapperen Yolla indspille musikvideo foran hotellet, hvor Martin Luther King Jr. blev dræbt.

Fats Domino lever endnu, får jeg at vide. Født i februar 1928 og altså 88 år gammel. Min mormor blev født i januar 1928. Pludselig sendes jeg tilbage til midten af 1980'erne, hvor jeg midt mellem Jodle Birge-, Wiener Philharmonikerne- og Tørfisk-kassettebåndene i mormors og morfars stereobænk fandt et bånd med "Fats Domino".

Jeg kan huske, at min mormor Ellen sagde, at hun godt kunne lide "Blueberry Hill" og "Ain't That a Shame", selv om hun ikke kunne udtale de engelske navne.

Jeg ser mig selv stå med Emil-hår og korte bukser ved båndoptageren med flot mahogni-træ og rocke med. Pludselig kan jeg huske sange som "My Girl Josephine", "It Keeps Raining" og ikke mindst "I Hear You Knocking", som jeg ikke har hørt i mindst 25 år.

Cherrys fødselsdag

"It Keeps Raining" passer fint til vejret i New Orleans. Her er hamrende fugtigt, og selv om solen skinner de fleste dage, undgår man sjældent et skyl af en anden verden. Jeg søger læ på en bar. Alt andet ville være dumt.

Det passer perfekt med en bourbon inden aftensmaden, så jeg finder den sidste ledige plads i baren og bestiller. Ved siden af mig sidder en kon, sort kvinde med smukke røde negle og et smittende smil. Jeg når næsten ikke at smage min drink, før hun har præsenteret sig. Cherry, hedder hun.

- Flot navn, siger jeg for at være høflig.

Cherry har fødselsdag i dag, fortæller hun. Og spørger, om det ikke skal fejres med en drink. Til hende.

Nu er jeg nordjyde, så det der med at give drinks til højre og venstre, er ikke min stærke side. Men hvad fanden, der er happy hour, så det er småpenge.

Cherry kan åbenbart spotte, at jeg har haft en hård dag, for hun spørger, om jeg ikke er øm i mine muskulose skuldre.

- Du ligner en, der trænger til massage. Så store muskler bliver let ømme, siger hun opmærksomt.

Og tilbyder at give mig massage helt gratis, fordi hun har fødselsdag. Det eneste, det kræver, er, at jeg betaler hendes taxa hjem. Og den tur koster 200 dollars.

- Taxier er meget dyre i New Orleans. Specielt hvis det er en god, lang tur, siger hun og smiler.

Min bourbon er væk, og da jeg har lovet min kone, at jeg ikke betaler taxiture for andre end hende, takker jeg for snakken og ønsker Cherry fortsat god fødselsdag.

Overalt i det franske kvarter støder man ind i damer, der mangler penge til taxaturen, og lokale bands på gadehjørnerne. Senere på aftenen ender jeg med at stå sammen med en krigsveteran fra Vietnam og tale om hans mentale sår, som ikke vil hele. Han er glad for at nogen vil snakke med ham, fortæller han. De fleste går normalt forbi ham med et skræmt blik. Han ser også lidt farlig ud med vildt skæg, mange tatoveringer og laset tøj. Men han har været i "fucking 'Nam". Vi deler en flaske hvidvin købt i en døgnkiosk, mens seks unge gutter spiller den ondeste avantgarde-jazz midt i krydset mellem Bourbon Street og St. Peter Street.

Le Jazz Hot

Dagen efter ender jeg på det berømte spillested Preservation Hall lige rundt om hjørnet. Jeg har ikke købt billet på forhånd, hvilket betyder, at jeg stiller mig op i en 50 meter lang kø. Der er tre koncerter hver aften, så jeg krydser fingre. I køen småsnakker jeg med en retsmediciner fra Portland, der nægter at tro på, at der er omkring 50 mord i Danmark om året. Alene i Portland med 500.000 indbyggere er der omkring 35 mord om året, fortæller hun.

Jeg slipper med ind til koncerten klokken 21. Prisen er lidt over 200 kroner for 45 minutter. Og der er hverken toilet eller bar. Stedet ligner et skur med højt til loftet. Panelerne er ved at falde ned fra væggene, og alt hænger skævt på de bulede vægge. Det glemmer jeg dog snart, da det otte mand store band træder ind i lokalet. Det er bandlyst at fotografere eller bruge sin telefon under koncerten, så alles øjne er rettet mod "scenen", hvor 45 minutters rendyrket New Orleans-jazz skydes i gang.

Selv om loftsventilatorerne basker som vingerne på en helikopter, er der ustyrligt varmt i det trange lokale. Der bliver ikke mindre lummert, da bandet indleder med sangen "Dear Lord (Give Me the Strength)" fra seneste album "That's It!"

Det er som at være med i tegnefilmen "Aristocats" i scenen, hvor bandet spiller "Everybody Wants to be a Cat". Som oprindeligt hed "Le Jazz Hot". Preservation Hall Jazz Band spiller i dén grad glohed jazz, at de 200 tilskuere danser, knipser eller klapper efter bedste evne. Alle medlemmer i bandet får lov at funkle undervejs, og det er tydeligt at høre på omkvædet, at gospeltraditionen stortrives sammen med New Orleans-jazzen.

Der er ingen, som tager mobilen frem. Alle er 100 procent på under hele koncerten. Da vi nærmer os finalen, kan publikum ønske en sang. Det koster fem dollars, hvis der er tale om en traditionel jazzsang. 10 hvis det ikke er. Og 20 dollars, hvis man vil høre "When the Saints Go Marchin' In".

En herre på første række smider straks 20 dollars. At høre Preservation Hall Jazz Band fremføre netop den sang, er som at indkapsle al historie og musik fra den sprudlende, sydende og sumpede by i en lykkepille, der skal sluges hel. Jeg hopper euforisk, så mit hjerte slår i dobbelt takt. I 45 uforglemmelige minutter glemmer jeg alt om, at jeg ikke engang bryder mig om New Orleans-jazz.

På vej tilbage mod hotellet kommer jeg til at nynne med på Louis Armstrongs evergreen "What a Wonderfull World". Ingen lægger mærke til mig.

I New Orleans er gaderne fyldt med sang og musik døgnet rundt.

QR-kode

Fået lyst til at lytte til country? Musikredaktør Simon Staun har lavet en playliste med sin top 30 over musik fra Nashville, Memphis og New Orleans. Scan QR-koden med din mobil for at høre numrene på Spotify.

Tekst & foto:
Simon Staun
sim@fyens.dk